

L'ASSEGURANÇA SOCIAL DE MALALTIA

Podem defensar-nos dins la futura llei?

per

JOSEP TRAGANT

A constant amenaça que plana damunt l'estament mèdic de tot el país, amb motiu de la futura llei sobre l'assegurança social de malaltia, fa que tots els metges vegin perillar la llibertat d'exercici de la professió, a més d'haver de passar a funcionaris d'una Caixa que en aquest cas seria l'Institut Nacional de Previsió i a Catalunya el seu representat, la Caixa d'Estalvis i Pensions per a la Velleja.

El fet que l'Estat quan desitja implantar una assegurança social, encarregui de posar-la a la pràctica a l'Institut Nacional de Previsió i que sigui aquesta entitat la monopolitzadora de totes les assegurances socials, dona lloc que l'estament mèdic rebi les conseqüències de les tals lleis. No cal més que examinar, per ésser encara fresc, el que ha passat amb l'Assegurança Maternal: ingressos crescutíssims i ridícules remuneracions per als metges.

Amb tota seguretat, ara passarà el mateix. L'Institut Nacional de Previsió posarà en vigor l'Assegurança de malaltia, muntarà el servei amb un exèrcit de personal burocràtic, en el que fins l'últim empleat cobrarà més que el metge (únic que treballarà per al malalt), tot i ésser els ingressos fabulosos, els metges que entrin a formar part de la Caixa tindran un sou petit i molta feina, i als metges que no ho facin, el serà minvada o perdran del tot llur clientela. Esplèndid esdevenidor si les coses no es modifiquen! El metge serà a l'Assegurança un buròcrata més, perdrà l'estímul que el lliure exercici de la professió porta amb el constantment superar-se, la molta visita no li permetrà estar al dia dels progressos científics, i arribarà al vespre fatigat físicament i, per tant, incapacitat per a l'estudi. Com que la direcció noli exigirà més que el compliment del deure, vist per un empleat no metge, aquest deure quedarà reduït a anar a casa del malalt i a corre-cuita fer una visita, redactar una recepta i corrents anar a una altra casa. El malalt no podrà queixar-se, se li faran les visites que calguin, però aquestes seran barroeres, sense que el metge senti desig de quedar bé com a metge; únicament en tindrà prou de quedar bé com a funcionari.

Es clar que la llei podria millorar-se molt si admetés la possibilitat de la lliure elecció del metge, cosa que no serà, puix l'entitat asseguradora, actuant com a casa comercial, no li convindrà que metges que no siguin empleats seus, intervinguin en l'assegurança; com que no els podria manar, necessitaria d'uns altres metges controladors, la qual cosa li complicaria l'organització de l'assegurança i podria ésser per a ella un cau de raons.

Què fer, doncs, per a defensar-se?

La solució, teòricament, la veiem molt senzilla. Tot fóra que els organismes rectors de l'estament mèdic — Col·legis, Sindicats, Federacions, etc. — substituïssin l'Institut Nacional de Previsió i fossin ells els organitzadors de la Caixa d'Assegurança Social de Malaltia.